

ЕРИХ КЕСТНЕР НЕЙНОТО ЖЕЛАНИЕ

Превод от немски: Венцеслав Константинов, 2016

chitanka.info

Известният писател С. седеше при своя юридически съветник и диктуваше завещанието си.

— Половината си имущество оставям на моето дете.

Адвокатът го погледна учудено:

— Вие имате дете?

— По всяка вероятност, да — отвърна писателят, — но за съжаление не зная дали е момче или момиче. Не ме гледайте така изпитателно, напълно съм с ума си. Чуйте малката история, която по изключение не съм съчинил аз.

Един пролетен ден преди около двацет години седях на пейка в парка и умувах над сюжет за разказ. Внезапно почувствах, че някой ме наблюдава. Вдигнах очи. Насреща ми седеше приятна млада жена, потънала в дълбока скръб, и ме гледаше втренчено. В красивите ѝ очи имаше нещо умоляващо и същевременно настойчиво. Станах, отидох при нея, свалих шапка и попитах с какво мога да ѝ бъда полезен. За моя най-голяма изненада тъгуващата жена прошепна: „Моля, отведете ме у дома си“. Поколебах се за момент, защото тя се надигна с оскърбено изражение и сякаш в следващия миг щеше да припадне. Тогава бързо ѝ предложих ръката си и я отведох в моята стаичка. По краткия път не разменихме нито дума. След като ѝ дадох нещо освежително, тя започна своя разказ:

„Навярно ви дължа обяснение. Произлизам от добро семейство. Един млад и хубав мъж завладя неопитното ми сърце и аз се ожених за него въпреки възраженията на майка ми, която за жалост твърде рано си отиде. С мъжа си преживях прекрасни дни и седмици. Скоро разбрах, че ще ставам майка, и за мене настъпи страшното. Наложих се почти всичките девет месеца да прекарам на легло. Добих момиченце, но раждането на детето ме прати за половин година в болница. Уморен от чакане, мъжът ми потърси удоволствия другаде. Тогава много плачех и страдах неизразимо. Междувременно мъжът ми си смени професията, стана импресарио на танцорки и други подобни величия, пътуваше с тези жени по света и често с месеци не си идваше вкъщи. Дойдеше ли, аз отказвах да му

бъда на разположение. Бях прекалено горда, за да споделям леглото му. Задържахаше ни единствено малката, която мъжът ми обожаваше.

Един ден — съпругът ми, както обикновено, бе на път — нашата любимка се разболя тежко. Дойде лекар, заклати глава и обеща да намине пак. Когато вечерта се появи, той ме погали и промълви: «За съжаление има менингит, молете се детето да не оздравее. Няма да остане нормално». Доброто детенце ме гледаше със сините си очички така жално, сякаш искаше да каже: «Ах, помогни ми!». И аз започнах да се моля Бог да избави ангелчето. И небето ме чу. Не можех да плача, нямах повече сълзи.

Скоро след погребението мъжът ми си дойде вкъщи, разбесня се и ми отправи най-сурови упреци, че не съм повикала цял факултет доктори. След пристъпа на гняв той си тръгна и се върна едва на другия ден. Тогава съвсем спокойно изрече: «Детето ни е мъртво, връзката между нас е разкъсана, съвместният ни живот ще бъде лъжа. Върни ми свободата!». Само кимнах и той излетя. Открили ме в безсъзнание в моята стая. Дни наред се мятах между живота и смъртта. В трескавите си сънища изведнъж съзрях мъжа ми да седи до мен. Очаквали бяха кончината ми, но аз преодолях кризата.

Седмици наред бях на легло и разполагах с време да размисля за себе си. Никога повече не искам да бъда жена на някой мъж, но трябва да имам собствено дете, за което да живея. И когато днес видях отзивчивото ви лице и добрите ви очи, рекох си: «Този мъж би могъл да бъде баща на детето ми». Обещавам ви, ако небето изпълни желанието ми, никога повече да не кръстосам пътя ви.“

Тя удържа на думата си. Пак седях на пейката в градския парк, където се бяхме запознали, но тя така и не се появи.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.